

Παντελής Πουλιόπουλος

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Γράφτηκε: Μάιος 1941

Επανεκδόθηκε: Σύνδεσμος "Παντελής Πουλιόπουλος", Αθήνα 1997

Online Έκδοση: Ελληνικό Αρχείο Παντελή Πουλιόπουλου, Μάης 2003

HTML Markup: Αντώνης Μεγρέμης για το *Αρχείο των Μαρξιστών στο Internet*, 2003

...Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, μετά τη γαλλική κατάρρευση, κυριάρχησε στρατιωτικά στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Η απόλυτη ανάγκη του να κατακτήσει σε σύντομο διάστημα έναν περίγυρο για πρώτες ύλες, αγροτικά εφόδια και αγορές έξω από τα όρια της σημερινής γερμανο-κρατούμενης Ευρώπης, κάνει τη σύρραξη με τους Αγγλοαμερικάνους ιμπεριαλιστές στην Αφρική, στην Ασία, στους ωκεανούς και τους αιθέρες μια πάλη «Ολοκληρωτική» ζωής ή θανάτου.

Η στρατιωτική αδυναμία του ιταλικού ιμπεριαλισμού του στοίχισε όλη την ανατολική αφρικανική του αυτοκρατορία, σοβαρές ήττες στην ξηρά και στη θάλασσα, και τον έκαμε εξάρτημα της Γερμανίας...

Οι διαδοχικές φάσεις του πολέμου, ιδίως από το Μάη του 1940, μόλο που δεν κερδήθηκαν όλες από τη Γερμανία, έχουν φέρει ξαφνικά τη βρετανική αυτοκρατορία δυο φορές σε κίνδυνο (1940: γαλλική κατάρρευση, 1941: η συνεχιζόμενη ακόμα εξόρμηση προς την Αίγυπτο από τη Λιβύη και τη Μεσόγειο, η μάχη του Ατλαντικού και της Μεσογείου). Η δύναμη αντίστασης, η ικανότητα πολεμικής αναπροσαρμογής και προπάντων οι υλικοί πόροι του αγγλοαμερικανικού ιμπεριαλισμού αποδείχτηκαν ανώτεροι από τις προβλέψεις του γερμανικού στρατηγείου. Ο χρόνος δε δουλεύει για το Χίτλερ. Γι' αυτό και τούτος σπεύδει να επιδιώξει στο συντομότερο χρονικό διάστημα μια τελειωτική πολεμική εκκαθάριση με τον αντίπαλο του ξοδεύοντας αφειδώλευτα το έμψυχο και άψυχο υλικό του στις τολμηρότερες επιθέσεις.

Προοπτικές του πολέμου

Η πιθανότητα για "αναδιοργάνωση" οικονομική και πολιτική της ευρωπαϊκής ηπείρου από το γερμανικό χρηματιστικό κεφάλαιο με βάση τη "νέα τάξη" του εθνικοσοσιαλισμού είναι φτηνή προπαγάνδα του Γκέμπελς και φλυαρία καταπτοημένων μικροαστών. Η Ευρώπη είναι σήμερα ένα τεράστιο οπλοστάσιο και πολιορκούμενο φρούριο στα χέρια ενός σιδερόφραχτου ιμπεριαλισμού, μια βάση στην πολεμική του εξόρμηση για τη διαδοχή του βρετανικού ιμπεριαλισμού στην παγκόσμια ηγεμονία. Ενδεχόμενη αποτυχία του Χίτλερ στις εξωευρωπαϊκές εκστρατευτικές του επιχειρήσεις θα οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια στην έκρηξη του ηφαιστείου οικονομικών, κοινωνικών και εθνικών αντιφάσεων που 'χουν συσσωρεύσει οι ως τώρα επιτυχίες του εθνικοσοσιαλισμού στη γηραιά ήπειρο. Αντίθετα, αν ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μπορούσε να βάλει γερά το πόδι του στις προσβάσεις της Αφρικής και της Ασίας, ο πόλεμος θα 'μπαινε σε νέες ακόμα οξύτερες φάσεις στις δυο αυτές ηπείρους και στους ωκεανούς με την επέμβαση και του Γιαπωνέζου συνεταίρου του Άξονα. Και τότε καμιά γωνιά του κόσμου, παλαιού και νέου, μητροπολιτικού και αποικιακού, δε θα 'μενε έξω από τον κυκεώνα του οικονομικού ολέθρου και των κοινωνικών αναστατώσεων. Το κίνημα της κοινωνικής επανάστασης και το συμμαχικό του της αποικιακής εξέγερσης, που θα τερμάτιζαν αυτό τον πόλεμο, θα αγκάλιαζαν ασύγκριτα πλατύτερες μάζες των καταπιεζομένων της υφελίου από όσες το ανάλογο κίνημα του προηγούμενου παγκόσμιου πολέμου...

Η ιμπεριαλιστική απάτη για τους σκοπούς του πολέμου

Η Κοινωνία των Εθνών στάθηκε σ' όλα της τα χρόνια "κοινωνία των ληστών" που υπερασπίζοντας τη λεία τους από τον πρώτο πόλεμο ετοιμάσανε το σημερινό με τη δημοκρατική-πατσιφιστική απάτη, βοηθημένοι σ' αυτήν από τη διεθνή σοσιαλδημοκρατία, από τη σταλινική διπλωματία με τον "αντιφασιστικό" προσανατολισμό της ως τα 1939 και από τους σοσιαλσβινιστές πράχτορές τους.

Η αιματηρή αποκάλυψη της απάτης εκείνης φτάνει για να δείξει στους λαούς την αληθινή σημασία που 'χουνε και οι τωρινές υποσχέσεις των Τσώρτσιλ, Ρούσβελτ και των σταλινοσοσιαλιστών λακέδων τους για "δημοκρατικές", "φιλεργατικές" και "αντιφασιστικές" ομοσπονδίες αύριο, για αιώνια ειρήνη κλπ. Σκοπός του αγγλοαμερικανικού ιμπεριαλισμού είναι μια νέα ευρύτερη Κοινωνία των Ληστών, με περισσότερο ή λιγότερο ξεφτισμένο δημοκρατικό διάκοσμο, για το φύλαγμα της αναμενόμενης λείας του πολέμου και για την αποτελεσματικότερη κατάπνιξη της εξέγερσης των προλεταριακών και αποικιακών σκλάβων του καπιταλισμού σ' όλο τον κόσμο. Η "νέα οργάνωση" του κόσμου από τους Άγγλους και Αμερικάνους καπιταλιστές δε θα ήταν άλλο τίποτε από μια ανάπαυλα προσωρινή ίσαμε τη νέα παγκόσμια σύρραξη ανάμεσα στους κυρίαρχους του κόσμου. Το ίδιο και μια υποθετική παγκόσμια ηγεμονία από το γερμανικό και ιαπωνικό ιμπεριαλισμό θα άνοιγε για τους λαούς του κόσμου ένα καινούργιο μεσαίωνα κάτω από το ζυγό ωμής καταδυνάστευσης και αχαλίνωτης εκμετάλλευσης των εργαζομένων του κόσμου που θα τη διακόπτανε μόνο νέοι επίσης πολεμικοί σπασμοί ανάμεσα στους νέους κοσμοκράτορες.

Το καθεστώς της καπιταλιστικής κυριαρχίας είναι ανίκανο να ξεπεράσει τις εσωτερικές αντιφάσεις, κοινωνικές και διεθνείς, που ίσα - ίσα τις αναπαράγει σε όλο και μεγαλύτερη κλίμακα κατά το τελευταίο στάδιο της ιμπεριαλιστικής του παρακμής. Η κατάλυση του καθεστώτος αυτού έγινε αναπότρεπτη ιστορική ανάγκη για τη σωτηρία της ανθρωπότητας από το ξανακύλημα στη βαρβαρότητα και την πρόοδο της. Την ειρηνική συνεργασία και αδελφωση των λαών του κόσμου πάνω από εθνικά, ηπειρωτικά και φυλετικά σύνορα, και

τη λογική οργάνωση της παγκόσμιας οικονομίας μόνο η σοσιαλιστική επανάσταση είναι ικανή να τις πραγματοποιήσει. Η εποχή της επανάστασης αυτής άνοιξε με τον πρώτο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Ο τωρινός είναι ένας ρόγχος της αγωνίας του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Η μετατροπή του πολέμου αυτού σε εμφύλιο για την εγκαθίδρυση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης και της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας είναι ο κεντρικός σκοπός που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη του ιστορικού κινήματος των εργαζομένων και δυναστευομένων όλου του κόσμου με επικεφαλής την τάξη του έπαναστατικού προλεταριάτου. Η "λύση" που 'δωσε ο εθνικοσοσιαλισμός στο εθνικό ζήτημα για μια σειρά χώρες με το καυτό σίδερο της πολεμικής κατάκτησης είτε είναι εξανδραποδισμός με τη μέθοδο του βίαιου ξεριζώματος των πληθυσμών (ανταλλαγές στη Βαλτική και στην Πολωνία) είτε είναι νέα υποδούλωση εκατομμυρίων αλλοεθνών για τους πρόχειρους πολεμικούς σκοπούς των ιμπεριαλιστών του Άξονα με βίαιες προσαρτήσεις, ψευτοανεξάρτητα κράτη - μαριονέτες κατά το σύστημα των Βερσαλλιών και υπαγωγή περισσότερων από πριν εκατομμυρίων εργατοαγροτικών μαζών κάτω από τον εξεθνιστικό και απομυζητικό οδοστρωτήρα των Γερμανών, Ούγγρων, Ιταλών, Βουλγάρων ιμπεριαλιστών συμμοριτών (Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Τρανσυλβανία, Κροατία, Δαλματία, Αλβανία, Μακεδονία, Θράκη, Ήπειρο). Η κατάσταση αυτή, περιπλέκοντας ακόμη περισσότερο το αρκετά περίπλοκο εθνικό ζήτημα στην Ευρώπη, διατηρείται μόνο με το αίμα και την τρομοκρατία, και προσθέτει και άλλες εκρηκτικές ύλες κάτω από τα πόδια των νέων ηγεμόνων της Ευρώπης. Η ίδια κατάσταση δείχνει σε μικρογραφία ποια τύχη περιμένει και τους αποικιακούς λαούς του κόσμου αν το σημερινό τους ζυγό τότε διαδεχότανε ο ζυγός του Άξονα.

Η 4η Διεθνής

Η 2η και 3η Διεθνής προδώσανε την υπόθεση του σοσιαλισμού, κυλισμένες στο βούρκο του σοσιαλεθνικισμού και στάθηκαν από τους κυριότερους βοηθούς στην ιδεολογική προετοιμασία και τη διεξαγωγή του νέου πολέμου. Για μια σειρά χρόνια με την εθνικιστική προπαγάνδα του "αντιφασιστικού" πολέμου και την πολιτική της ταξικής συνεργασίας (Λαϊκά Μέτωπα) τα κόμματα τους έκαναν το παν για να ευνουχίσουνε και να διαφθείρουνε τη συνείδηση του παγκόσμιου προλεταριάτου.

Ο κεντρισμός της 2ης Διεθνούς, το λεγόμενο τώρα "Μαρξιστικό Κέντρο", πατροπαράδοτος βοηθός των σοσιαλπροδοτών στη σύγχυση και τον ευνουχισμό των μαζών, συνεχίζει και σήμερα το ρόλο του με την πατσιφιστική, διαφορούμενη και δισταχτική στάση του απέναντι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και με την καιροσκοπική του θέση απέναντι στη σοβιετική γραφειοκρατία. Η πρόσφατη επέμβαση του Ανεξάρτητου Έργατικού Κόμματος στη Βουλή των Κοινοτήτων έδειξε ότι οι κεντριστές γίνονται και πάλι, όπως στα 1914-1918, με την πατσιφιστική τους φλυαρία φραγμός στην επαναστατικοποίηση του προλεταριάτου όταν αυτό αρχίζει να απαλλάσσεται με την αιματηρή του πείρα από τις αυταπάτες του εθνικισμού και του σοσιαλσωβινισμού. Η πιο αποφασιστική πάλη κατά των κεντριστών βοηθών της σοσιαλπροδοσίας, που συχνά ντύνονται με αριστερές φράσεις, είναι ολοκληρωτικό μέρος της γενικής πάλης κατά των πραχτόρων του ιμπεριαλισμού μέσα στις προλεταριακές γραμμές. Η ανάγκη της πάλης αυτής γίνεται τόσο πιο επιταχτική όσο περισσότερο πλησιάζει η στιγμή της κατάρρευσης των απατηλών ελπίδων που καλλιεργήσανε ανάμεσα στίς μάζες οι σοσιαλπατριώτες και σοσιαλιμπεριαλιστές. Το ίδιο επιταχτική γίνεται η καταπολέμηση κάθε δισταχτικότητας ή συμφιλιωτισμού απέναντι στον κεντρισμό.

Η νέα επαναστατική Διεθνής, Παγκόσμιο Κόμμα για τη Σοσιαλιστική Επανάσταση-4η Διεθνής, γεννημένη ακριβώς τη στιγμή που ο παγκόσμιος καπιταλισμός αγωνιά και η νέα εξόρμηση του προλεταριάτου ωριμάζει, καλείται να υπερνικήσει με γοργούς ρυθμούς μέσα στη φωτιά του πολέμου και των επαναστάσεων την "κρίση ηγεσίας" που άφησε στην πρωτοπορία του ο εκφυλισμός και της 3ης Διεθνούς. Γονιμοποιώντας την ανεχτίμητη πείρα των εκατό χρόνων του νεώτερου επαναστατικού κοινωνικού κινήματος, η 4η Διεθνής συγκεντρώνει ολοένα πυκνότερες τις φάλαγγες από το πιο εκλεκτό, χαλυβδωμένο και ελπιδοφόρο τμήμα του προλεταριάτου σε όλες τις χώρες και μπαίνει επικεφαλής της κοσμοϊστορικής πάλης για το γκρέμισμα του καπιταλισμού...

(Απόσπασμα από ντοκουμέντο του πυρήνα Ακροναυπλίας της Ε.Ο.Κ.Δ.Ε., γραμμένο το Μάη του 1941)